

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број:Кж1-703/18
Дана 11.09.2018. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Радомана Спарића, председника већа, Весне Димитријевић и Злате Несторовић, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичних дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика (у даљем тексту КЗ), недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару, бранилаца окривљеног АА, адвоката Татомира Лековића из Крагујевца и адвоката Салиха Каришика, из Новог Пазара и пуномоћника оштећених ББ и ВВ, адвоката Ермедина Ћућевића, из Сјенице, изјављеним против пресуде Вишег суда у Новом Пазару К-16/18 од 20.04.2018. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447. став 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у присуству окривљеног и његовог браниоца, адвоката Татомира Лековића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, дана 11.09.2018. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

И ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и бранилаца окривљеног АА, адвоката Татомира Лековића и адвоката Салиха Каришика, а пресуда Вишег суда у Новом Пазару К-16/18 од 20.04.2018. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

П ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, жалба пуномоћника оштећених ББ и ВВ, адвоката Ермедина Ћућевића, изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару К-16/18 од 20.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К-16/18 донетом дана 20.04.2018. године, а објављеном 30.04.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичних дела: убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године, недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези са ставом 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и тешка телесна

повреда из члана 121. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци, па је применом одредби члана 60. став 1. и став 2. тачка 2. КЗ, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 8 (осам) месеци у коју се има урачунати време проведено у притвору почев од 31.07.2016. године па до 28.09.2016. године.

Истом пресудом обавезан је окривљени да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења и да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем, док су применом одредбе члана 258. став 4. ЗКП оштећени ББ и ВВ, ради остваривања имовинскоправног захтева, упућени на парнични поступак.

Против првостепене пресуде жалбе су изјавили:

- Виши јавни тужилац у Новом Пазару, због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, усвоји жалбу и преиначи пресуду Вишег суда у Новом Пазару К-16/18 од 30.04.2018. године, у погледу одлуке о казни, тако што ће окривљеном АА изрећи казну затвора у дужем временском трајању,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Татомир Лековић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, жалбу усвоји и побијану пресуду укине, одржи претрес и окривљеног ослободи од оптужбе, уз захтев да о седници већа другостепеног суда обавести окривљеног и његовог браниоца,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Салих Каришик, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП, повреде кривичног закона, члан 439. тачка 1. ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, члан 440. ЗКП и одлуке о кривичној санкцији, члан 441. ЗКП, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, укине ожалбену пресуду или побијану пресуду преиначи у смислу навода жалбе, и

- пуномоћник оштећених ББ и ВВ, адвокат Ермедин Ћућевић, због свих законских разлога, а из садржине жалбе произилази да се првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се одлучи у складу са наводима исте.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу у поднеску Ктж-719/18 од 12.07.2018. године, је предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, усвоји као делимично основану жалбу Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару, и преиначи у делу одлуке о казни, пресуду Вишег суда у Новом Пазару К-16/18 од 20.04.2018. године, тако што ће окривљеном за извршена кривична дела, за која је оглашен кривим првостепеном пресудом, утврдити појединачне казне затвора у дужем трајању, а потом истог осудити на јединствену казну затвора у дужем трајању и да одбије као неосноване жалбе бранилаца окривљеног и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврди, а да одбаци као недозвољену жалбу пуномоћника оштећених ББ и ВВ, адвоката Ермедина Ћућевића.

Апелациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447. став 2. ЗКП, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Татомира Лековића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је сходно

одредби члана 451. став 1. ЗКП испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, па је по оцени жалбених навода и предлога, и објашњења изнетих на седници већа, као и писаног изјашњења Апелационог јавног тужиоца, датог у наведеном поднеску, нашао:

Жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и бранилаца окривљеног АА, адвоката Татомира Лековића и адвоката Салиха Каришика, су неосноване.

Жалба пуномоћника оштећених ББ и ВВ, адвоката Ермедина Ђуђевића је недозвољена.

У жалбама бранилаца окривљеног АА се наводи као основ побијања битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП и истиче да је изрека пресуде неразумљива, да су разлози пресуде противречни изреци, док у погледу одлучних чињеница пресуда нема разлоге, а о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, па због тога није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Насупрот изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљеног, Апелациони суд налази да првостепена пресуда није донета повредом поступка ове врсте, јер је изрека побијане пресуде разумљива и садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произилазе сва законска обележја кривичних дела за која је окривљени АА оглашен кривим и није противречна сама себи, нити разлозима пресуде из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио предметна кривична дела и које је све радње предузео ради извршења истих. Такође из наведених разлога се види како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином изведених доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Наиме, околност истакнута у жалбама бранилаца окривљеног да су разлози за закључивање првостепеног суда о постојању кривичних дела у питању у радњама окривљеног и о његовој кривици, супротни исказу окривљеног и сведока ГГ, ДД и ЂЂ, је логичана последица чињенице да првостепени суд није прихватио поједине делове њихових исказа као истините, али се иста не може сматрати као противречност у смислу битне повреде одредаба поступка о којој је реч, јер је ствар оцене суда које ће исказе и у којим деловима узети као истините и на њима засновати своју одлуку, што овај жалбени навод своди на оспоравање чињеничног стања.

Апелациони суд такође налази да се неосновано у жалбама бранилаца окривљеног истиче да првостепени суд није применио одредбу члана 16. став 2. ЗКП, којом је предвиђено да је суд дужан са једнаком пажњом да испита и утврди како чињенице које терете окривљеног, тако и оне које му иду у корист. Наиме, по налажењу овог суда првостепени суд је у конкретном случају савесно ценио одбрану окривљеног АА појединачно и у вези са осталим изведеним доказима, посебно са исказима оштећених и саслушаних сведока, утврђујући све чињенице које су од утицаја на доношење правилне одлуке, са потпуном извесношћу, дајући за све своје ставове и оцене у погледу чињеница које су предмет доказивања одређене, довољне, правилне и непротивречне разлоге, па су и у том смислу неосновани жалбени наводи бранилаца којима се указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП.

Међутим, жалбе бранилаца окривљеног се у суштини односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у вези чега се наводи да првостепени суд није на поуздан начин утврдио како се критични догађај одиграо и да је погрешно

закључио да је окривљени АА извршио кривична дела за која је оглашен кривим и понављају ставови одбране из првостепеног поступка, о поступању окривљеног у нужној одбрани, односно у прекорачењу нужне одбране. Даље се у овим жалбама оспорава оцена изведених доказа коју је првостепени суд дао у образложењу побијане пресуде, посебно оцена одбране окривљеног, као и других доказа и износи сопствена оцена истих која је различита од оцене првостепеног суда.

Апелациони суд налази да је првостепени суд чињенично стање правилно и потпуно утврдио правилном оценом одбране окривљеног и свих других изведених доказа, у погледу свих одлучних чињеница, како оних које чине објективна обележја кривичних дела за која је оглашен кривим, тако и у погледу чињеница и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеним делима, о чему су у образложењу побијане пресуде изнети одговарајући и правилни разлози које у свему усваја и Апелациони суд и стога налази да се неосновано у жалбама бранилаца окривљеног, побијајући пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, тврди супротно.

Када је реч о оцени одбране окривљеног АА, нема нејасноћа ни противречности разлога пресуде, на које се жалбама бранилаца указује, а које би биле од утицаја на постојање кривичних дела окривљеног. Наиме, првостепени суд је правилно прихватио као истините наводе из одбране окривљеног АА из предистражног поступка, да су му пре критичног догађаја оштећени ББ и ВВ замерили зато што је узео у закуп ради кошења траве ливаду сведокиње ЕЕ, која се граничи са њиховом ливадом. Из одбране окривљеног изнете у предистражном поступку, првостепени суд је такође утврдио да је окривљени критичног дана трактором превозио сено са наведене ливаде, те да су га приликом превозења сена око 17 часова, оштећени ББ и ВВ и синови ББ, сведоци ЖЖ и ЗЗ, покушали да спрече у томе, тако што су га псовали и „галамили на њега“. Из наведеног исказа окривљеног првостепени суд је даље утврдио да је окривљени због описаних поступака оштећених приликом поновног поласка трактором на ливаду истога дана око 17,30 часова, када су са њим кренули супруга и сведок ДД, узео из куће и понео са собом ловачку пушку, за коју одобрење има његов отац, као и неколико патрона за ловачку пушку.

Окривљени АА је у поступку истраге и на главном претресу изменио свој исказ у погледу наведених чињеница, истичући да са оштећенима раније није имао никакве сукобе, да је критичног дана то био његов први долазак са трактором на ливаду, те да је возећи трактор према ливади приметио очеву пушку на трактору, а да је приликом саслушања у полицији „био ван себе“, да су му у полицији ставили на терет да му је пушку на место догађаја донео отац, а он је својим исказом хтео да заштити оца. У вези наведене измене одбране, првостепени суд правилно закључује да окривљени то чини у намери да умањи или избегне кривицу, јер и по налажењу Апелационог суда окривљени измењеном одбраном је настојао да представи да раније, па ни у току критичног дана није имао сукоб са оштећенима, и да се у конкретном случају радило о нескривљеном нападу оштећених, који није могао очекивати, а све у циљу позивања на поступање у нужној одбрани. Осим тога, правилно првостепени суд закључује да је неприхватљива одбрана окривљеног да је приликом саслушања у полицији „био ван себе“, с обзиром да је суд на основу психијатријског вештачења и других изведених доказа утврдио чињенице које се односе како на његову урачунљивост у време извршења дела, тако и на његову душевно стање након критичног догађаја, па и у време наведеног саслушања.

Исто тако, по налажењу Апелационог суда, првостепени суд је правилном оценом одбране окривљеног из предистражног поступка, утврдио да је након његовог поновног доласка са трактором на спорну ливаду, дошло до вербалног сукоба окривљеног са оштећеним ББ и ВВ и сведоцима ЖЖ и ЗЗ, који су у намери да га спрече да одвезе сено са ливаде, кренули према њему псујући му мајку, и говорећи да је дошао да узме њихову бабовину, нашта је окривљени узео са трактора ловачку пушку.

Првостепена пресуда, по налажењу Апелационог суда садржи сасвим довољно прихватљивих разлога, зашто првостепени суд није прихватио наводе из одбране окривљеног АА из предистражног поступка да су критичном приликом до њега дошли оштећени ББ и ВВ и сведоци ЖЖ и ЗЗ, са пиштољима у рукама, које су уперили према њему, да је пре него што је он пуцао у оштећене чуо више пуцњева, односно наводе из његове одбране из поступка истраге и са главног претреса, да је прво чуо пуцањ, па је видео оштећеног ББ да трчи према њему са пушком или неким већим пиштољем, а затим и оштећеног Латифа који је носио у руци пиштољ, те да је тек тада он узео пушку са трактора.

Наиме, окривљени је у свом исказу био недоследан и противречан у погледу лица која су на месту догађаја наводно носила оружје, као и врсте оружја које су носили, иако у одбрани истиче да добро познаје карактеристике оружја, па је првостепени суд правилном анализом и оценом одбране окривљеног и других изведених доказа правилно закључио да друга лица критичном приликом, дакле ни оштећени ББ и ВВ, нису носила ватрено оружје, нити су пуцала из истог.

Насупрот наводима из жалби бранилаца окривљеног првостепени суд је дао разлоге због чега није прихватио као истините делове исказа сведока ДД и ГГ, који се односе на чињеницу пуцања из оружја од стране оштећених критичном приликом, а које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суд. Наиме, видљиве су значајне разлике између њихових исказа међусобно и у односу на одбрану окривљеног у погледу околности која су лица критичном приликом наводно имала оружје у рукама, па првостепени суд правилно не прихвата наведене делове њихових исказа оцењујући их као неуверљиве и пристрасне, а дате у жељи да окривљеном АА помогну у избегавању кривице. Осим тога, првостепени суд правилно закључује, да критичном приликом, осим што је окривљени АА пуцао из ловачке пушке није коришћено друго ватрено оружје, имајући поред осталог у виду да на лицу места приликом вршења увиђаја нису пронађене чауре од метака испалних из других оружја, а пре свега чауре из пиштоља које су наводно носили оштећени и сведоци који су били са њима, па су у том смислу за Апелациони суд неприхватљиви наводи из жалби бранилаца да су оштећени и лица која су била са оштећенима пре доласка увиђајне екипе сакрили чауре од метака испалених из оружја оштећених, да су оштећени користили оружје које приликом испаливања пројектила не избације чауре, као и да су полицајци приликом вршења увиђаја пронашли пиштољске чауре, јер је то изјавила сведокиња ИИ, супруга оштећног ББ.

По налажењу Апелационог суда, браниоци у жалбама, наведени део из исказа сведокиње ИИ извлаче из контекста, занемарујући при томе друге делове истог исказа, да нико од њених укућана није имао оружје, већ да су критичном приликом осим окривљеног АА из ватреног оружја пуцали браћа окривљеног ЈЈ и КК, јер су и они били наоружани. Међутим, првостепени суд правилно није прихватио као веродостојне наводе из исказа ове сведокиње, да су критичном приликом пуцала и друга лица која су наводно била заједно са окривљеним и да су пронађене чауре од метака које су они испалили, с обзиром да на лицу места приликом вршења увиђаја и

форензичког прегледа лица места од полицијских службеника нису пронађене чауре од метака испалњих из другог оружја.

Осим тога извршеним вештачењем самолепљивих фолија помоћу којих су скинути микротрагови, са шака оштећених ББ и ВВ, и сведока ЖЖ, ЗЗ и ЈЈ није доказано присуство честица нитрата, који могу да потичу од барутних честица што заједно са правилном оценом других изведених доказа указује на правилан закључак првостепеног суда да у конкретном случају наведена лица нису пуцала из ватреног оружја.

Апелациони суд исто тако налази да је првостепени суд правилно ценио исказе оштећених ББ и ВВ, и сведока ЖЖ, ЗЗ и ИИ, дајући ваљане разлоге које делове њихових исказа је прихватио и зашто оцењује као неосноване поједине делове њихових исказа, јер и по налажењу овог суда код наведених сведока постоји одређен негативан однос према окривљеном и његовој породици, што је донекле разумљиво, с обзиром на неспоразум које су раније имали са окривљеним око кошења траве, а посебно након критичног догађаја. Да су оштећени замерили окривљеном због кошења спорне ливаде суд правилно утврђује и на основу исказа сведока ЛЛ и ЕЕ, који су се изјашњавали о неспоразумима оштећених са ранијим закупцима спорне ливаде. Исто тако, правилно је суд ценио исказ сведокиње ГГ, супруге окривљеног и ДД, који су критичном приликом били заједно са окривљеним, дајући правилне разлоге зашто није прихватио њихове исказе у делу да су оштећени пуцали из ватреног оружја, јер су очигледно дати у циљу да окривљеном помогну у избегавању кривице. Првостепени суд је по налажењу Апелационог суда правилно ценио и исказ сведока ЋЋ, оца окривљеног АА, да је ловачка пушка „Бокерица“ његово власништво. Међутим првостепени суд правилно није прихватио његов исказ у делу да је пре критичног догађаја пушку носио ради лова на вукове који су му напали стоку и да је пушку заборавио на трактору, због чега се она и затекла на лицу места, као неуверљив и пристрасан, супротан доказима које суд прихвата, а дат у жељи да окривљеном помогне у избегавању кривице.

По налажењу Апелационог суда комисијским судско-медицинско-балистичким вештачењем од стране вештака специјалисте судске медицине др Фехима Јуковића и вештака балистичара Милана Куњадића, првостепени суд је правилно утврдио међусобни положај окривљеног и оштећених и растојања са кога је окривљени пуцао у оштећене. Наведени вештаци су на основу свестране анализе материјалних трагова, исказа окривљеног и оштећених, који су изнели различите варијанте о критичном догађају, као и других изведених доказа, у датом налазу и мишљењу, закључили под којим околностима су нанете повреде оштећенима, а првостепени суд је све то правилно ценио, заједно са примедбама стручних саветника, па и Апелациони суд налази да се у стручност и објективност наведених вештака не може сумњати. Осим тога, суд је ради провере навода из одбране окривљеног и исказа оштећених и саслушаних сведока, у погледу наведених чињеница извео доказ реконструкцијом догађаја којом приликом су окривљени и оштећени пред судом и вештацима показали своје верзије догађаја о којима су се изјашњавали током поступка, након чега су се у погледу њиховог међусобног положаја и даљине пуцања изјаснили вештаци у заједничком налазу и мишљењу.

Из наведеног налаза и мишљења суд је утврдио да су повреде код оштећеног ББ нанете сачмом-металним драмлијама или њиховим деловима испалњеним из ловачке пушке, да је оштећени задобио повреде у виду застрелине у пределу левог ува, четири застрелине у пределу десне лакатне јаме и подлактице, као и једанаест устрелина сачмом у пределу грудног коша и трбуха више лево, које су оштетиле крвне

судове и органе грудне и трбушне дупље, плућа, срчану кесу, опну аорте и повредиле црева, да наведене повреде у свом укупном дејству представљају тешку телесну повреду опасну по живот, а да је благовременом и адекватном интервенцијом лекара спречена смртна последица, тј. да је лекарска интервенција била једини фактор који је спасао живот оштећеном ББ. Дакле, из налаза и мишљења вештака првостепени суд правилно утврђује да до крајње последице – смрти оштећеног ББ није дошло због благовременог медицинског збрињавања истог, па се неосновано у жалби бранилаца истиче да окривљени није имао намеру да лиши живота оштећеног ББ. Исто тако из наведеног налаза и мишљења првостепени суд је утврдио да је окривљени испаливањем патрона који је садржао јединични пројектил велике продорне моћи, нанео оштећеном ВВ тешку телесну повреду левог стопала у виду прелома треће, четврте и пете кости доножја, кубоидне и петне кости левог стопала.

Првостепени суд је по налажењу Апелационог суда правилно прихватио налаз и мишљење вештака психијатријске струке др Сељатина Кајкуша и на основу истог правилно утврдио да је урачунљивост окривљеног била смањена, али не битно. Наведени вештак је и по налажењу овог суда налаз и мишљење дао стручно, аргументовано, детаљно образложено, исти је заснован на правилима науке за ову област вештачења и вештак је при давању налаза и мишљења узео у обзир све одлучне моменте који су могли имати утицаја на утврђивање урачунљивости окривљеног.

Апелациони суд налази да се неосновано жалбама бранилаца окривљеног негира постојање умишљаја окривљеног на лишавање живота оштећеног ББ, односно nanoшења тешке телесне повреде оштећеном ВВ, све то опет у вези са ставом да је окривљени само хтео да одбије напад оштећених који су вршили ватреним оружјем и ручним вилама за сакупљање сена. Наиме, за постојање кривичног дела у питању по закону се не тражи намера, о чијем одсуству говоре браниоци у изјављеним жалбама у односу на nanoшење смртоносних повреда оштећеном ББ, већ умишљај, који као облик виности учиниоца у предметној кривично правној ствари, по схватању суда ничим није доведен у сумњу. Ово посебно када се има у виду локација повреда код оштећеног ББ, у виду једанаест устрелина сачмом – металним драмлијама или њиховим деловима и пределу грудног коша и трбуха више лево, које су оштетиле крвне судове и органе грудне и трбушне дупље, плућа, срчану кесу, опну аорте и повредиле црева, управо супротно наводима жалбе бранилаца, указују на постојање свести код окривљеног АА да испалењем пројектила из ватреног оружја у тај део тела оштећеног, где се налазе витални органи, може нанети смртоносну повреду, и да је то и хтео, како правилно закључује првостепени суд, опредељујући облик виности окривљеног као директан умишљај на лишавање живота оштећеног ББ, а да до крајње последице, смрти оштећеног није дошло због благовременог медицинског збрињавања истог. Исто тако, по налажењу Апелационог суда, првостепени суд је правилно закључио да је окривљени при nanoшењу тешке телесне повреде оштећеном ВВ поступао са директним умишљајем, јер је у правцу ногу оштећеног испалио патрон, који садржи јединични пројектил велике продорне моћи, наневши му напред описну тешку телесну повреду левог стопала, коју последицу је и хтео. На директан умишљај у конкретном случају указују и лична својства окривљеног, јер се из његове одбране утврђује да је добар стрелац, да је у војсци дужио митраљез и био добар нишанџија, као и да му је била позната ватрена моћ употребљеног оружја. Исто тако окривљеном је било познато да ловачку пушку као ватрено оружје може носити само уз одговорајуће одобрење издато од надлежног државног органа, па је био свестан свога дела и хтео је његово извршење.

Апелациони суд је ценио и остале наводе из жалби бранилаца окривљених који се односе на повреду одредаба кривичног поступка и утврђено чињенично стање, па налази да су исти неосновани и без битног утицаја за пресуђење у овој кривичноправној ствари.

С обзиром да су све чињенице важне и од утицаја на доношење правилне одлуке, како у погледу објективних тако и у погледу субјективних обележја кривичних дела правилно и потпуно утврђене, по оцени Апелационог суда, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи окривљеног и правном квалификацијом да је окривљени АА извршио кривична дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези са ставом 1. КЗ, правилно применио кривични закон, тако да се првостепена пресуда неосновано побија жалбама окривљених и бранилаца због повреде кривичног закона.

У вези напред изложеног става у жалбама бранилаца окривљених да кривична дела учињена према оштећеним ББ и ВВ по закону нису кривична дела јер су учињена у нужној одбрани, Апелациони суд налази да је правилан закључак првостепеног суда, да у поступању окривљеног АА, нема елемената одбране од истовременог, противправног и нескривљеног напада. Наиме, како је то напред већ изложено и оцењено првостепени суд је из одбране окривљеног утврдио да су му пре критичног догађаја оштећени ББ и ВВ замерили што је узео у закуп ради кошења ливаду која се граничи са њиховом ливадом, те да су критичног дана око 17 часова, када се окривљени довезао трактором до ливаде ради превозења сена, оштећени ББ и ВВ и сведоци ЖЖ и ЗЗ, викали на окривљеног и псовали га. Исто тако, првостепени суд правилно наведена дешавања повезује у једну логичну целину са догађајем који је даље следио и правилно цени чињенице које се односе на даље поступке окривљеног који приликом поновног поласка трактором на ливаду истога дана око 17,30 часова, неовлашћено узима из куће очеву ловачку пушку и патроне за исту, очигледно рачунајући да су оштећени и даље присутни на месту догађаја чиме је манифестовао своју спремност на обрачун са оштећенима, што искључује његово право на институт нужне одбране.

Наиме, и по налажењу Апелационог суда, када се имају у виду поремећени односи између окривљеног и оштећених, у вези закупа ливаде и одвожења сена са исте, које је праћено вербалним сукобима претходних дана и непосредно пре критичног догађаја, онда се њихово понашање у критичном догађају не може посматрати независно од тих односа, па се у конкретној ситуацији ради о пристајању окривљеног на међусобни обрачун са оштећенима. Окривљени критичном приликом, након што су оштећени галамили и псовали га, због одвожења сена, одлази кући и доноси са собом на место догађаја ловачку пушку, иако зна да су на том месту оштећени и даље присутни и да се ради о лицима која су раније осуђивана за кривична дела са елементима насиља, на чему се потенцира у жалбама бранилаца, чиме окривљени несумњиво манифестује жељу да се обрачуна са оштећенима. У таквим околностима и по налажењу Апелационог суда окривљени се не може позивати на нужну одбрану, јер се наведено право односи само на лице које је без своје кривице противправно нападнуто или му напад непосредно предстоји, а оно својим радњама остварује објективна обележја кривичног дела, како би од себе или другог одбило напад. Међутим, уколико се ради о сукобу два лица, при чему су оба спремна за обрачун, тада ниједно од њих нема право да се за правдање свог поступања позива на институт нужне одбране, будући да се међусобни сукоби у уређеним друштвима не

смеју решавати применом силе већ путем одговарајућих правних средстава пред надлежним државним органима и прописаном поступку.

Исто тако, неосновано се у жалбама бранилаца окривљеног указује да је погрешан чињенични и правни закључак првостепеног суда да је окривљени извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, уз навођење да је узео очеву пушку, са којим је живео у заједници, да се на исту пушку могу издати два одобрења за њено ношење и држање, те да је окривљени предметну ловачку пушку неовлашћено носио за време важења Наредбе о легализацији оружја.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда датом у првостепеној пресуди, произилази да је окривљени спорно ватрено оружје, ловачку пушку „Бокерицу“, која је власништво његовог оца, неовлашћено носио дана 31.07.2016. године, када је наведено оружје пронађено код окривљеног и одузето од овлашћених службених лица ПС Сјеница.

Стоји чињеница да је Наредбом о легализацији („Службени гласник РС“, бр. 60/2016) од 30.06.2016. године прописано у тачки 1. Власници оружја из категорије Б и Ц, који на дан ступања на снагу ове наредбе немају исправу издату од надлежног органа, могу, у року од 1. јула 2016. године до 1. новембра 2016. године, поднети захтев за издавање одговарајуће исправе. У тачки 2. Наредбе прописано је да власници оружја из тачке 1. ове наредбе, укључујући и власнике оружја из категорије А, исто могу, у року из те тачке, предати надлежном органу, односно у власништво Републике Србије, а затим у тачки 3. је прописано да у случајевима из ст. 1. и 2. ове наредбе, власници оружја нису дужни да доказују порекло и у прописаном року неће одговорати за неовлашћено држање и ношење оружја.

Међутим, по налажењу Апелационог суда, наведеном Наредбом о легализацији оружја је искључено кривично гоњење само „власника оружја“ чије оружје није легализовано, у периоду од 1. јула 2016. године до 1. новембра 2016. године, а не и лица која су у наведеном периоду неовлашћено носила оружје које је власништво другог лица, као што је то конкретно случај, када је оружје неовлашћено ношено од окривљеног само ради извршења других кривичних дела. Наиме, по налажењу Апелационог суда, смисао Наредбе јесте да се само „власницима оружја“ омогући да легалним путем поднесу захтев за издавање одговарајуће исправе у назначеном периоду, а не да се трајно искључи кривично гоњење других лица која су носила туђе „легално“ оружје користећи га само за извршење других кривичних дела.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалби Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и браниоца окривљених, Апелациони суд налази да су жалбе неосноване.

Наиме, првостепени суд је приликом одлучивања о казни окривљеном као олакшавајуће околности ценио да је ожењен, отац двоје деце да раније није осуђиван, протек времена од извршења кривичног дела коме окривљени није допतिцео својим поступцима, које је ценио као нарочито олакшавајуће у смислу члана 56. тачка 3. КЗ, док отежавајућих околности на страни окривљеног није нашао, па му је за кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, утврдио казну затвора у трајању од три године, за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези са ставом 1. КЗ, казну затвора у трајању од шест месеци и кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ казна затвора у трајању од шест месеци, и осудио га на

јединствену казну затвора у трајању од три године и осам месеца, уз урачунавање времена проведеног у притвору, како је то наведено у изреци првостепене пресуде.

По оцени Апелационог суда изречене како појединачне тако и јединствена казна затвора за дела извршена у стицају, су сразмерне тежини учињених кривичних дела и утврђеном степену кривице окривљеног, те су као такве подобне да у потпуности испуне захтеве специјалне и генералне превенције, односно да остваре сврху кажњавања прописану законом у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкције из члана 4. став 2. и члана 42. КЗ.

Сходно изнетом неосновани су жалбени наводи јавног тужиоца о потреби изрицања казне затвора окривљеном у дужем трајању, односно бранилаца окривљеног за изрицање блаже кривичне санкције, посебно што у жалбама нису наведене такве чињенице и околности које би оправдале овакве предлоге.

Са изнетих разлога, Апелациони суд је на основу члана 457. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде под I.

Даље, одлучујући о жалби пуномоћника оштећеног, Апелациони суд налази да је иста недозвољена.

Наиме, одредбом члана 433. став 1. ЗКП је прописано да жалбу против првостепене пресуде могу изјавити странке, бранилац и оштећени, док је у ставу 4. истог члана, прописано да оштећени може изјавити жалбу само због одлуке суда о трошковима кривичног поступка и о досуђеном имовинскоправном захтеву, а ако је јавни тужилац преузео кривично гоњење од оштећеног као тужиоца (члан 62 ЗКП), оштећени може изјавити жалбу због свих основа због којих се пресуда може побитијати.

Како је пуномоћник оштећених ББ и ВВ, адвокат Ермедин Туђевић изјавио жалбу због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, а имовинскоправни захтев оштећеним није досуђен (већ су само упућени на парнични поступак ради остваривања истог), а кривични поступак се води по оптужби јавног тужиоца (који није преузео кривично гоњење од оштећених као тужилава), то Апелациони суд налази да је иста недозвољена.

По налажењу Апелационог суда, оштећени може изјавити жалбу само на досуђени имовинскоправни захтев, а не и у случају када о том захтеву није одлучено или је оштећени ради остваривања тог захтева упућен на парнични поступак, као што је то у конкретном случају (првостепени суд је оштећеног упутио на парнични поступак сходно одредби члана 258. став 3. ЗКП, због чега је применом одредаба чланова 455. став 1. и 456. став 2. ЗКП, Апелациони суд одлучио као у изреци пресуде под II.

**Записничар,
Весна Митревска,с.р.**

**Председник већа – судија,
Радоман Спариф,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**